

LBRIS

We know
books

POVEȘTI CU CINE EȘTI

MIRCEA BOURUC

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2025

CUPRINS

Atenționare frățească	9
Portalul	11
Nota autorului de pe copertă	13
STRÂMTOAREA MAGELLAN	19
Palmierul sublim și bara galbenă.....	20
Nota Autorului adevărat	24
Prietenii de pe horn și sfârșitul lumii	26
Verbul	35
Odă melcului cu ciocolată.....	36
Febra căutării.....	38
Dansul cartelelor.....	40
Neliber-arbitru	47
Gata partea administrativă	49
OCEANUL INDIAN	51
Etapa psihotică, metagluma și ziua de duminică.....	51
India.....	74
Mizeriile deterministe.....	76
Starea naturală a corporatistului.....	82
Mirosul morții.....	89

Lumea e o cafea	101
Interviul cu Dumnezeu.....	101
Patinaj universal.....	113
Linia dintre ce știu și ce nu știu.....	115
MAREA NEAGRĂ	119
Dragonul verde.....	119
Mulțumesc.....	127
Știința este artă.....	129
Suferința.....	132
Harta comorii – ghid practic de găsire a Sinelui/Vieții/lui Dumnezeu.....	136
Vrei să ne întâlnim?	140
Meditație cu scrumbie.....	143
Meditație fără scrumbie.....	150
Să te cauți	152
Bâjbâind prin seră.....	154
Viața la cofetărie	163
Barca cu fundul de Jena	164
MAREA CASPICĂ	169
Lordul Întunericului și trompeta.....	169
Autorul vieții.....	174
Marș la lumină	178
Fierul de călcat	179
Puteri paranormale.....	184
Așchia din ochi.....	187
La gura sobei.....	195

Spații	199
Imensele necazuri ale vieții	202
Din ce e făcută lumea	208
Hai afară	213
MAREA MEDITERANĂ	215
Șampania	215
O viață de om	217
Jordan și cei dragi	221
Lenea	227
În vizită la Pompiliu	229
Tabla de Mahjong	233
Volumul	239
Măcar să stați bine	239
Tu și eu	243
La birou am o colegă	246
MAREA CARAIBILOR	255
Cămașa primordială	255
Electricianul	259
Marea iertare	262
Dualitate	268
Inocența	269
Cine a fost întâi, omul sau conștiința?	271
Nu în societate, nu neîntrebat	273
Carioci pe perete și supa călăie	276
Starea de bază	281
Golul care nu e gol	282

Abisul	286
Fericirea	288
MAREA MOARTĂ	291
Sfârșitul vieții	292
Semnale de alarmă	293
Gruffalo	296
Inima incandescentă	301
Mai multe concepte	301
Indiana Jones și bucuria lucrurilor mici	305
Chemarea covorului	307
Deci ce.....	309
Bilețele de amor	311
Noapte bună	312
Mulțumiri.....	315

ATENȚIONARE FRĂȚEASCĂ

Cele ce urmează sunt povești despre viață. Deși mesajul general este pozitiv, cine știe, dragă cititorule, în ce ape te scalzi în acest moment și cum primești acest mesaj.

Printre altele, se vor pune sub lupă realitatea, liberul-arbitru, sensul vieții și Dumnezeu. Niciunul dintre elementele care pot suna demoralizant – abis, infinit, gol, vid, lipsă a controlului, moarte ș.a.m.d. – nu este într-o lumină negativă și nu se află în paginile următoare ca să te întristeze sau să-ți dea o stare melancolică. Dimpotrivă – sunt parteneri de dans și vor să arate cu degetul spre bucuria de a fi în viață.

Totuși, dacă prevezi că abordarea anumitor subiecte te-ar putea împinge într-o direcție neplăcută, te rog să încerci să îți dai seama dacă este o lectură benefică pentru tine sau nu și să cauți să te protejezi.

Din nou, mesajul este pozitiv, dar autorul nu poate și ce filtre au toți cititorii. Te rog să îți asumi propria bunăstare.

PORTALUL

Am decolat de pe Otopeni în direcția Bangalore, India. Mai departe, urma să luăm un autobuz până la autogară și de la autogară, un autocar până la Muntele Arunachala, în Tiruvanamalai. Acolo știam noi că e robinetul cu transcendere a condiției de om. Dar până la Bangalore am avut o escală la Frankfurt și încă una la Abu Dhabi. Cine a fost în bani a luat un avion direct București-Bangalore și pe urmă un taxi, iar călătoria sa cu totul a durat 10-12 ore. A noastră a fost de treizeci, dar grozave.

Peisajele europene au fost normale – câmpii, munți, păduri, orașe. A doua zi dimineața însă, înainte să ajungem în Abu Dhabi, deshidratați și amețiți de somn, peisajul s-a schimbat brusc. Am văzut doar un pic deșertul și, dintr-odată, nisipul s-a ridicat până la avion, iar pe geam nu am mai distins decât nuanțe de portocaliu și luminile aeroportului undeva dedesubt. O oră nu am putut să aterizăm din cauza furtunii de nisip, nici noi, nici alte vreo douăzeci de avioane, care nu aveau unde să se ducă și se învârtteau deasupra aeroportului ca într-o mașină de spălat. Treceam unii pe lângă alții destul de aproape, iar la fiecare tură vedeam soarele, roșu ca sângele, cum nu l-am mai văzut nici până atunci, nici de atunci încolo.

Furtuna s-a risipit și avioanele au coborât unul câte unul. Când am ajuns în aeroport, ne-a devenit clar că Europa rămăsese undeva departe și nimic nu mai semăna cu ce știam. Nici oamenii, nici decorurile, nici alfabetul, nici măcar veceurile. Am comentat încântat toate diferențele, dar ce n-am împărtășit cu

nimeni a fost senzația că am intrat cu totul în altă dimensiune, din care nu cred că am mai ieșit vreodată, de fapt.

Ca și cum Zeul Nisipului ne-a amestecat în cafeaua de dimineață și a dat-o pe gât.

NOTA AUTORULUI DE PE COPERTĂ

Dragă cititorule,

Ți s-a părut vreodată că mai e ceva?

Că există un strat de magie la care n-ai acces?

O ușă pe care n-ai intrat?

Când rămâi tu cu tine recunoști că nu înțelegi chiar tot?

Că lumea e foarte ok așa cum e, dar parcă îți scapă ceva?

Nu te înșeli. Așa și este. Lumea chiar are ceva magic.

Hai să numim deocamdată acest ceva iasomie. E o noapte de vară și peste tot miroase a flori de iasomie. Fiecare iubire miroase a iasomie, frumusețea, pacea, străzile, deșertul și oceanul, mama, tata și Dumnezeu miros a iasomie, ca și boala, sărăcia și urâtenia. De parcă din iasomie ar fi făcute toate. Și deși miroase peste tot, n-o vezi niciodată. Parcă mereu ajungi la câteva secunde după ce a plecat. Te tot uiți după ea și nu e. Nici lângă casă, nici sub pat, nici în căciulă. De unde miroase, băi nene?

Pare că orice s-ar întâmpla în Univers și pe Pământ, de undeva iasomia își emană parfumul, nederanjată și neatinsă de nimic.

Iar tu, dragă cititorule, de fapt știi foarte bine de unde vine acest parfum.

Dragă, dragă, dragă cititorule. Mi-ai spus să îți amintesc, așa că iată: tu ești iasomia.

Știu că știi cine ești, cum și eu am știut mereu cine sunt, chiar dacă nu am putut să recunosc din prima. Dacă mă uit în urmă, îmi dau seama că am știut de când m-am născut. Cum știi și tu de când te-ai născut și știi și acum. Ai voie să recunoști. Dacă nu poți încă, e în regulă. Doar să știi că e voie. Îți poți permite să recunoști, măcar tu cu tine, măcar cât citești acest rând. Nu te vede nimeni.

Dragă cititorule, tu poate jonglezi cu săbii sau poate îți place să stai pe canapea. Fratele tău poate e casier. Vecina ta poate e colecționară de căciuli. Formele pe care le îmbracă iasomia sunt nenumărate. Unele ne plac mai mult, altele, mai puțin. Dar iasomia e una singură. Hai să luăm o pauză de la a ne uita la forme și să ne îndreptăm atenția spre ea. Banda cu experiențe merge în continuare, oricum.

Hai să descriem de pe acum câteva concepte folosite în carte, iar mai departe să le învățăm pe toate părțile ca pe un caleidoscop. Iluminarea, Dumnezeu, adevărul, conștiința, sensul vieții, spiritualitatea, binele și răul sunt concepte-cameleon – se schimbă în funcție de context, de mediul din care vii, de ce altceva mai crezi, la ce te uiți pe YouTube și cum stai cu sănătatea. În anumite medii, iluminarea înseamnă desăvârșirea omului. Unele texte îl prezintă pe Dumnezeu ca pe o prezență colosală pe care o vei cunoaște sau nu, după ce mori. În alte medii, nu înseamnă niciuna nimic.

În textele următoare, iluminarea se referă la schimbarea definitivă de perspectivă de la „sunt un om pe Pământ, cu un corp, o minte, o voință, o viață”, la „tot ce știi este existență, percepție și bucurie”. Altfel spus, de la separat, la neseparat. În această carte, „Dumnezeu” este unul dintre multele sinonime cu care arătăm direcția spre ce nu poate fi numit, adevărul fiecărui lucru și ceea ce înțelege acum aceste cuvinte când le citește prin

ochii tăi. Actorul care joacă toate personajele. Viața. Conștiința. Iasomia.

Tot de la început, să menționăm încă un concept care va mai apărea: liberul-arbitru. Pe scurt, deși nu avem, consecințele sunt excelente, iar ce este în locul lui e mult mai mișto.

Din multitudinea de lucruri care se vehiculează despre efectele iluminării – că îți vei petrece restul zilelor fericit, că relațiile îți se vor îmbunătăți, că vei fi mereu prezent, că vei avea o sănătate de fier și un zâmbet subtil mereu pe față –, cel menționat mai sus e singurul garantat: că îți schimbă perspectiva asupra vieții. Una prin care te contrazici cu ea ceva mai puțin și te bucuri ceva mai mult. Când doi se ceartă mai să se ia la bătaie pe temperatura din birou, hop și tu să le arăți ce frumos cade lumina pe aparatul de cafea.

Ideile care urmează nu sunt noi, dar le voi dedica și eu o carte, pentru că sunt frumoase, pentru că am chef să o scriu și mai ales pentru că – după cum vei vedea – n-am de ales. Hai să chemăm și noi la joacă cel mai simplu și intim lucru din lume, ca atâția înaintea noastră. Va veni cu bucurie, fără să îți ceară să te schimbi, să știi filozofie, psihologie, religie, să meditezi sau să respiri adânc.

Cartea probabil poate fi încadrată în vreo ramură filozofică, dar hai cu mine la plimbare printre toate ramurile și toți copacii și o să vezi că pădurea în sine e grozavă, cu aer curat, fragi, poiană și licurici.

Într-un fel, această carte nu e pentru toată lumea, pentru că nu toată lumea e interesată de sursa existenței, ceea ce e normal. Găsirea adevărului e cel mai tare lucru din lume, dar nu înseamnă că de asta ai tu nevoie acum. Desfășurarea vieții este

suficientă și nu ai nevoie de răspunsuri la „marile întrebări” ca să te bucuri de ea.

Pe de altă parte, această carte e pentru toată lumea, din câteva motive.

În primul rând, iasomia te acceptă așa cum ești și te iartă de toate păcatele. Puțini oameni se acceptă pe ei înșiși așa cum sunt. Din poziția de om, cu o identitate de apărut și idei fixe despre bine și rău, iertarea și acceptarea sunt lozinci, nu principii de viață pe care le aplicăm. Este greu sau imposibil. Dar iasomia te iartă de ignoranță, de aroganță, de lene, de lașitate și de orice altceva. Toate imperfecțiunile și toate lucrurile de care te știi vinovat se transformă într-o tavă cu plăcintă, din care să mănânci cu prietenii și familia. O să vezi, n-ai făcut o greșală în viața ta. Urmează mireasma iasomiei și vei vedea că ești imaculat.

În al doilea rând, dezvoltarea tehnologică deja pune sub semnul întrebării ideea de realitate. Dacă îți întorci privirea spre propria conștiință, îți găsești adevărata casă, iar orice urmează – mii de realități, virtuale sau nu, extraterestre și dimensiuni paralele – va fi un serial văzut la televizor, acasă, în sufragerie.

Și în al treilea rând, cine se va uita spre existență va vedea cel mai frumos lucru din toate dimensiunile. Mai frumos ca un pahar cu apă bine spălat când ți-e sete, mai frumos ca o pereche de teniși noi, mai frumos ca persoana de care ești îndrăgostit, mai frumos ca cea mai frumoasă operă de artă. Este ceea ce dă tuturor frumusețe. La fel cum toate scrisorile miros a trandafir, indiferent de unde vin, atunci când le citești într-o grădină cu trandafiri.

Pe perioada acestei lecturi te invit să-ți iei un concediu, să-i spui șefului că vrei să fii lăsat în pace să stai în pat. Nu e necesar pentru citit, dar probabil oricum muncești prea mult, vorbești, interacționezi, faci sport, ai grijă, te gândești, te agiți prea mult. Te invit ca pentru câteva zile să mori. Nu propriu-zis, Doamne

fereste. Doar să nu fi prezent pentru nimeni. Nici măcar pentru tine. Ai voie. Uită-te în cameră, în parc, pe plajă sau unde oi fi și dă-ți seama cum este locul fără să fii tu acolo. Ca și cum ai putea să vezi locul întâlnirii la care n-ai ajuns. Cum e fără tine. Cum e să nu fi. Merge și fără tine, nu?

Așa că iată, dragă cititorule, câteva idei introductive. Iar acum, hai să ne punem o pereche de pantaloni largi, să ne întindem pe șezlong și să vedem despre ce e vorba. Urmează să ne îmbibăm de imensitatea și pacea oceanului, să tragem în noi ca un burete mirosul, pescărușii, orizontul și valurile.

Fiecare val se naște, se desfășoară câteva clipe și se retrage la loc. Oceanul nu pleacă nicăieri. Așa nu pleci nici tu nicăieri, dragă cititor-scriitor, indiferent câtor personaje dai naștere.

Ești viața, conștiința și bucuria. Poți să recunoști când vrei. Acum sau peste o sută de valuri și o sută de povești, tot iasomie ești.

LEBRIS

We know
books

Pe valurile iubirii (1896) de Edvard Munch.
Colecția Institutului de Artă din Chicago

STRĂMTOAREA MAGELLAN

Dacă te plimbi pe plajă înainte cu câțiva km de Punta Arenas, nu îți dai seama că treci pe lângă Omul de Piatră. Nu îți dai seama pentru că e mare cât un munte și pentru că stă tolănit. El te va vedea că treci, dar mulți au venit și au trecut. Nu se sinchisește el de tine, cum nu se mai sinchisește de nimic. De cât timp să stea acolo și să contemple valuri și pescăruși? Dar parcă el mai știe?! Să fie un mileniu? Un milion de ani?

Numai că, ce să vezi, astăzi e prima zi când se mișcă din nou. Surpriză. De unde să știe el că acea corabie, acea goeletă numită *Speranța*, lansată la apă taman la Sulina de către Radu Tudoran¹, îi va spune lui ceva? Corăbii a văzut cu milioanele. Dar *Speranța* e diferită. O vede cum trece, iar ceva îi captează atenția total. Ce se întâmplă? Ce-i asta? Nu l-a mai mișcat nimic de ere întregi, dar acum, în miezul nopții, goeleta plutește spre Punta Arenas și Omul de Piatră se ridică și zguduie toată plaja mergând până unde încep valurile, să se uite după ea. „Ce mi se întâmplă?”

Ceva din prezența ei îi transmite ceva. Nu știe personajele, dar fiecare pare să îi transmită ceva despre ceea ce plutește în aer și le învăluie corabia mai ceva ca ceața. Ochii Adnanei îi spun că acel ceva e infinit. Anton Lupan îi spune că acel ceva e de încredere și binevoitor. Ismail, că totul e o plăcere și o glumă,

1. Romanul „*Toate pânzele sus!*” de Radu Tudoran este un roman de aventuri și urmărește călătoria navei *Speranța* și a echipajului său, din Europa până în America de Sud.

Haralamb pare să îi vorbească despre joacă, Ieremia și Mișu, despre inocență, iar Gherasim, despre putere. Și mai e ceva. A, da. Sunt în căutare. Îl caută pe Pierre Vaillant. Dar toate corăbiile sunt într-o căutare, ce e diferit la asta?

Deși credea că a văzut tot ce e de văzut, cu trecerea *Speranței*, Omul de Piatră tocmai a primit o veste. O noutate. Vestea este că mai e ceva de găsit. Și că se poate găsi.

Se așează pe plajă, se uită după micuța goeletă umblătoare prin mări și oceane și răspânditoare de vești, dar s-a pierdut în ceață. „Păi, ce să mai..., își spune. Toate pânzele sus!”

Se uită în apă și, ce să vezi?, toată pare vie și plină de povești, de nume, personaje, dialoguri, întâmplări. Apa vrea să îl ajute să afle ce are de aflat. Îi trimite pe picioare val după val, iar fiecare aduce o întâmplare, o senzație, o vorbă, un indiciu care să îi limpezească un pic imaginea, să îi clarifice tabloul cu acel ceva ce plutește în aer și ne învăluie mai ceva ca ceața din Strâmtoarea Magellan.

PALMIERUL SUBLIM ȘI BARA GALBENĂ

— Ești gata?

— Aproape.

Grig lasă cafeaua pe masă și o urmărește cum dansează în ceașcă până se oprește de tot. Așa se întâmplă când e Vera în preajmă. Când e singur, nu dansează nici cafeaua, nici nimeni. Dar cu ea, parcă dansează și cojile de ou, și lingurița, și cuburile de zahăr, și masa. Și Vera ce face? Nimic. Stă picior peste picior și îl mângâie pe mână. Câte mii de ani au trebuit ca să se ajungă la o încheietură ca a ei? Din femeia preistorică, adunătoare de lemne și jupuitoare de bibilici, s-a ajuns la Vera. Chiar dacă n-ai ști ce e baletul, tot ți-ar veni să o aplauzi și să-i aduci flori.

— Și mâine?

Ea își focalizează privirea și se uită la el.

— Mâine ce? Prima zi?

Se ridică de la masă și se pliază ca un compas. Își apucă vârful picioarelor și își lipește fața de genunchi.

— Prima zi, da.

După spectacolul de diseară urmează marele hău – Vera se va retrage din balet, iar Grig nu îi va mai cânta la pian decât de plăcere, nu la repetiție. Publicul nu va mai aplauda și nu va mai plăti să o vadă, programul nu va mai fi infernal și nu le vor mai trebui rochii, costume și ceasuri de gală. De mâine dimineață, sublimul urmează să îi lase în pace pentru prima dată după douăzeci și doi de ani, să îi pună jos ca pe un creion prea scurt. Sigur, mai scrie, dar a devenit prea mic pentru mâna sublimului. Poate acest creion ar fi mai potrivit pentru un copil. Iar asta își spun și ei: poate că de acum încolo ar fi mai potriviți pentru un copil. Poate chiar doi.

— Ei, da. Se îndreaptă de spate, se sprijină de marginea scaunului și își rotește o gleznă. De mâine, liniște și pace. Și om vedea. Își apropie câte un genunchi de piept. Dar astăzi mai avem un hop. Se uită la el. Hai, mai ai?

— O gură de cafea. Mergi tu.

Grig o privește printre razele soarelui. Unii oameni ar putea face reclamă și la șampon, și la pastă de dinți, și la bijuterii, și la orice. Vera este un astfel de om. Grig se uită în jos. Are și el pantofi frumoși. I-a făcut la comandă vara trecută.

Parchetul scârțâie. Grig știe pe cineva care îl poate recondiționa. A zecea oară. Deasupra unui tablou pare să fie o pânză de păianjen. Ar trebui să o dea jos. Au pus tablouri acum câțiva ani – Vera a spus că oglinzile mai mult o distrag. Mai e un colț de geam un pic crăpat. Oare trebuie înlocuit? Poate că nu. În tot cazul, de mâine toate.

Casa e din 1900 și un pic, dar bine întreținută. Au cumpărat-o acum 15 ani. Practic, e o sală de repetiții cu dormitor, baie

și bucătărie. S-au simțit bine aici. Grig ia ultima gură de cafea și se așează la pian. E mereu curat și aerisit, spațiu suficient pentru ei doi, iar tablourile și geamurile mari dau sălii un aer de gală. Își deschide și închide pumnii de câteva ori.

Ca de obicei, o ia încet, cu o joacă, înainte să intre propriu-zis în melodie. Ceva lent, pe care să îți intri în corp. Pe parcursul anilor, spațiul dintre note s-a lărgit. Acum, între două clape, lui Grig îi încap filme întregi – cum se așteaptă să ia împreună micul-dejun, o țigară și o conversație după ce a plecat lumea de la petrecere, sau cum o aplaudă cu lacrimile în barbă la al patru sutele spectacol.

După câteva momente de liniște, încep. Fiecare notă o mișcă pe Vera, iar fiecare gest al ei dictează următoarea notă. Atâtea mii de cărți încearcă să explice cum suntem toți mișcați de aceeași forță, în loc să se difuzeze un dans de-al Verei pe muzica lui Grig și aproape să vezi mâna păpușarului invizibil.

Printre note, Grig își amintește cum, când și-a luat „Dunărea la Sfântu Gheorghe”, prietenii i-au spus că e nebun să dea atât de mult pe un tablou, mai ales la salariul lui. Că orice obiect ai cumpăra, nici nu-l mai remarci în câteva săptămâni. Sigur că e adevărat pentru o parte dintre lucruri, dar nu și pentru cele care exprimă sublimul și te trag de nas de fiecare dată când le vezi. Pentru o secundă, te opresc din griji și planuri, și nu poți trece mai departe. Așa este pentru Grig Vera. De 20 de ani, fie că o acompaniază la pian, merg la braț pe stradă, se spală pe dinți sau se ceartă, Grig este adus la suprafață din cotloanele minții și i se amintește: „Uită-te lângă tine, Frumusețea există. Mergi mai departe liniștit, Sublimul există”. Inclusiv în această ultimă repetiție.

Scena dinaintea ultimului spectacol îi vine mereu în cap când merge la cimitir.

Afară e soare și Grig se simte bine. Acum e singur, copiii au venit pe lume și între timp au plecat fiecare în drumul său, iar tot ce mai are din viața de atunci sunt pantofii la comandă, pe

care îi poartă și azi. Sunt roși și le-a schimbat șase tălpi, dar îi mai ține. Vagonul tramvaiului e curat, iar bara de care se ține e galbenă și lucioasă. E poate cea mai frumoasă bară galbenă din istoria existenței. E vopsită perfect, iar nuanța e un fel de răsărit de soare. Cel puțin el așa o vede. Dar sigur, el s-a și prăjit un pic de când a murit Vera, acum un an.

De când a cunoscut-o, a mers prin lumea nesublimă foarte liniștit, la umbra palmierului sublim – Vera. Când ea s-a dus, pe Grig l-a durut de a crezut că o să moară în următoarele minute sau că lumea o să-l inunde cu urâtenia ei. Dar nu. Au venit copiii, l-au consolată, au plâns toți, iar după ce i-a asigurat că e ok și a închis ușa după ei, a rămas singur și a crăpat în două. A fost mai multă durere decât putea duce, așa că și-a făcut toată viața pachet și i-a oferit-o lui Dumnezeu. Fără să fie un tip religios. I-a zis: „Pentru mine, gata, Doamne, e suficient. Ia tu această viață, pe mine nu mă mai interesează. Poți să te speli cu ea pe cap.”

A crezut că mai are maximum o lună, în durere și dispreț, și totul se va termina în suicid sau vreun accident. Mare surpriză, însă – deși durerea a rămas ca un elefant pe care îl trage cu căruțul oriunde s-ar duce, viața a devenit sublimă. Ca și cum Vera a explodat peste univers și l-a umplut de sublim. Ca și cum Divinitatea l-a lăsat să moară, ca să vadă cum e, și pe urmă l-a adus înapoi și îi permite să se plimbe prin lume. Iar când te întorci din morți, această planetă e de fapt un fel de rai.

Ce dovezi are el că Vera chiar a trăit? Câtă realitate are acum căsnicia lor? Chiar a fost el tânăr la un moment dat? Băiatul lui mama și tata? Chiar au crescut ei trei copii? Unde sunt? Unde sunt toate? Uite, în schimb, cum cade soarele pe scaunele din tramvai. Ce copaci afară, ce mânuși are doamna, ce cățel cu batic. Și ce bară galbenă.